У серці віршів, як рясного цвіту
На вишеньці весняної пори.
Букети їх весні, зимі і літу
Та й осені, коли усі двори
Засипані багряним листопадом,
Дарую на добро в щасливу мить.
Край України видається садом,
В якому вірш, як ластівка летить.
Поезіє, країно понадхмарна,
Ти – українські рідні небеса!
Щоранку сонцем золотим немарно
Осяяна твоя ясна краса!
Бо наш народ, що на добро багатий,
Поезію, як душу береже.
Його пісні – то справжнє диво, свято
І джерело всіх наших віршів же.
Поезіє! Ти в серці цвіт і небо!
Ти в кожного – як щастя, як любов.
Є в українців з давніх пір потреба
До віршів долучатись знов і знов!
Свої пісні дарую всім на радість,
На добру долю, на кохання цвіт,
Щоб не торкнулась вас, як сажа, заздрість,
Щоб ви жили щасливих сотню літ!